

KIS LAP

SZEPEGI POMÁDÉS FERKÓ S A KIS VAD MÉHE. (Lásd a 102. l.)

A Z A L M A V I R A G,

vagy:

Mi lett az engedtlenségből?

EDVES apa! kedves apa! Itt vannak Mariskáék!" kiáltott Nellike, nagy robajjal berontva a papa szobájába.

"Nellikém! Hányszor mondtam már, ne járj oly robajjal, hanem lépj illedelmesen a szobába!"

"Ah, bocsáss meg, édes papa, megfedkeztem!" szólt Nellike pirulva és szégyenkezve.

"Szeretném, ha az én kis leányom egyszer már megtartaná, amit mondanak neki."

"Igyekezni fogok, édes papa . . . ezentul már engedelmes leszek . . . Most kérdezni jöttem, szabad-e a gyümölcsös kertbe mennünk játszani . . . nagyon forrón süt a nap, máshol nincs árnyék."

"Bizony nem tudom, megengedjem-é; néhány fiatal almafa épen most virágzik . . . először fognak gyümölcsöt hozni, félek, hogy kárt tesztek benne."

"Oh dehogya, kedves papa!"

"No, hát nem bánom. De lapdázni, vagy kövel, bottal a virágzó fák közé dobálózni nem szabad; különösen a fiatal almacsemetekre vigyázzatok. Itt a kulcs."

Nellike mindent megígért s néhány perczzel később egész kis csapat rohant a kert ajtaja felé, dulakodva, ki lépjen be legelső.

"Ugyan ne toladodjatok annyira,"

szólt Nellike hátrafordulva. „Igaz! Majd el is felejtettem valamit . . .”

„Mit felejtettél el már ismét? Te ugyan mindig mindent elfelejtesz,” szólt Béla, Nellike testvére.

„A papa azt izeni mindnyájatoknak, hogy fához, csemetéhez hozzá ne nyuljatok.”

„Csak magadra vigyázz, feledékeny kisasszony.”

„Jól van, jól! Én intettelek!”

„Én is tégedet.”

„Mintha bizony szükségem volna intésedre, mikor a papa maga monddta. Menjünk, Mariska, ne vitázzunk ezekkel a fiukkal.”

Bementek a gyümölcsösbe s pompásan mulattak, ugráltak, szaladgáltak, a puha pázsiton az árnyékban s végre leheveredtek és pihentek. De ez nem tartott sokáig, Nellike csakhamar föluggott s hívta Mariskát.

„Jöjj csak, sugok valamit! Ti fiuk csak maradjatok!”

A két leányka karonfogva elsétált s Nellike elmondta valami ártatlan titkát Mariskának, miközben a rácsos kerítéshez értek, melynek közelében virítottak épen ama drága almacsemetek, melyeket a papa annyira féltett. És épen amint ide értek, a kerítésen kívül is két gyermek állt meg. egy nagyobbacska leány és egy kis fiu, kissé szegényesen, de tisztán és illedelmesen öltözve.

„Nézd csak, Pistika, milyen szépen virít az a kis fácska,” szólt a leányka.

„Oh mily szép! Ha az enyém volna!” szólt a kis fiu és sovárgó pil-

lantásokkal kinyujtá kezét a rácsozat felé.

Nellike, amint ezt hallá, odaugrott a fácskához s az egész csomó virágot, mely a kis fán egy kis koronát képezett, letépvén, odanyujtá Pistikának, mire a kis fiu nagy örömmre fakadt, nénje pedig szépen megköszönte az ajándékot.

Ez mind oly gyorsan történt, hogy Mariska, ki ott állt Nellike mellett, nem akadályozhatta. Csak mikor már megtörtént, akkor mondhatá:

„Azt hittem, hogy hozzányulnunk sem szabad a gyümölcsfákhoz, te pedig egész csomó almavirágot letéptél.“

„Ah Istenem! Már ismét szeleburdi voltam; elfelejtettem, mit mondott a papa. Jaj! Csak a papa meg ne tudja. . . .“

„Leányok, hol vagytok?“ kiáltá Béla messziről. Már hívnak ozsonnára!“

A leányok gyorsan megfordultak s nem sokára az egész kis társaság ozsonnánál ült és az almavirág nem jutott többé eszébe Nellikének.

De még be sem végezték az ozsonnát, midőn kint az udvaron lárma, sirás hangzott. A gyermekek fölugráltak s kitekintettek az ablakon.

„Ez az a kis leány, kit nem rég a kerítésnél láttunk kis testvérével,“ szólt Mariska.

„Kicsoda? Mit akarnak itt?“ kérdé Nellike szorongatottan.

„A kis fiunak, úgy látszik, valami baja van. Menjünk ki, megtudjuk.“

Nellikének csöppet sem volt kedve kimenni; de a többiek magukkal vitték s épen hallották, amint a kertész el-

beszélte, hogy hazafelé jövén a faluban, találkozott e két gyermekkel s mert a fiu kezében olyan almavirágot látott, a milyen az egész környéken csak ezen kertben van, kérdőre vonta őket; azt mondták, hogy a kertből egy kisasszony adta nekik a szép virágot, de ő, a kertész, nem hihette, azért megfogta őket, hogy idehozza és megbüntesse őket. A kis fiu azonban utközben folyt az ismétlé, hogy ő ártatlan, ereszkék haza édes anyjához; egyszer sikerült kiszabadulnia s aztán szaladásnak indult, nagy sietségében elesett s úgy megütötte fejét, hogy rögtön elborítá a vér s eszméletlen maradt a földön. A kertész tehát idehozta s itt van a leány is.

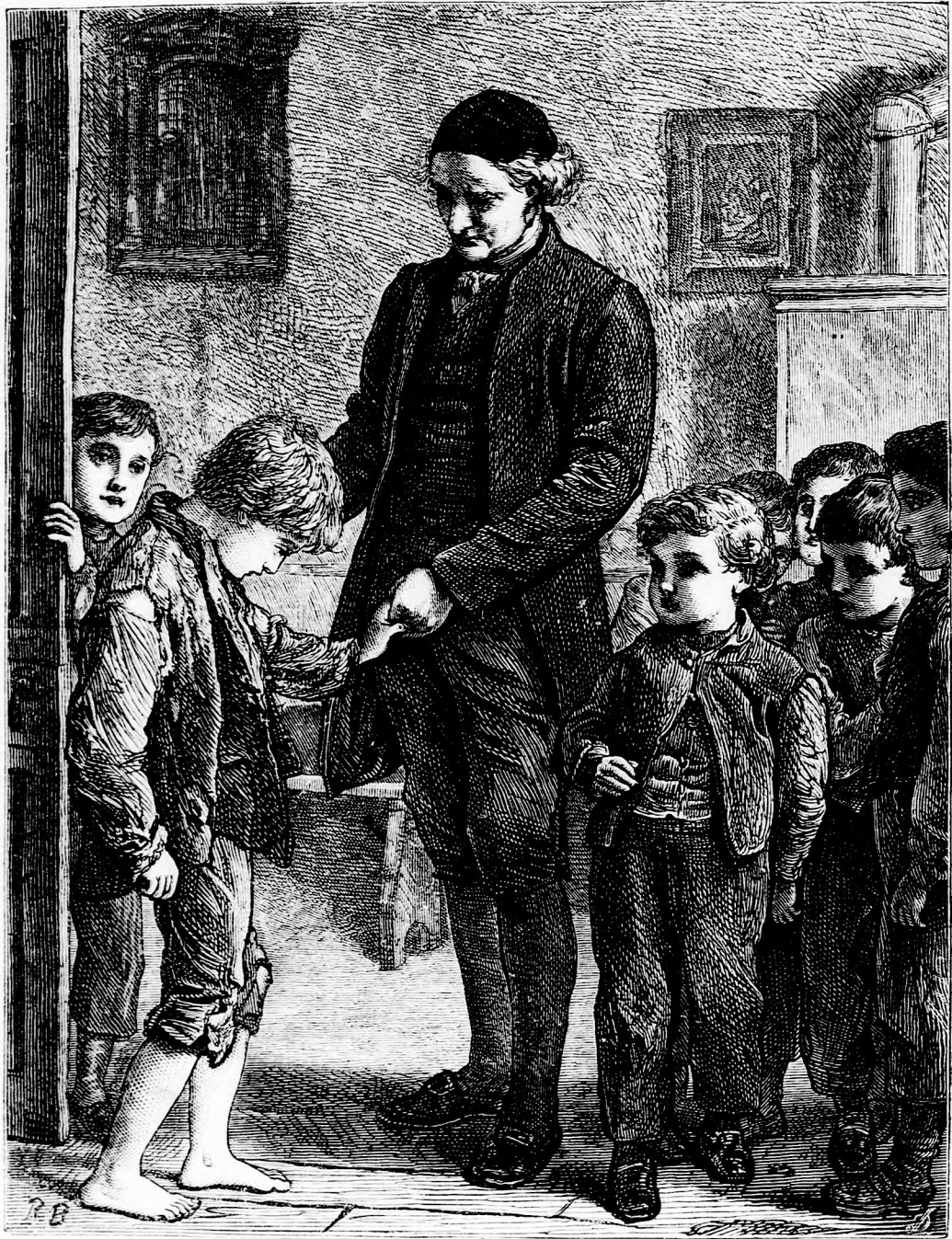
„No's tehát, most mondd meg, hogyan jutottatok ama virágokhoz?“ kérdé Nellike apja.

„Ez a kisasszony adta,“ felelt a leányka s egyenesen rámutatott Nellikére.

„Igazat mond!“ szólt Nellike sápadtan és zokogva.

„Tehát nemcsak tilalmamat megszegted, hanem miattad most ez a szegény fiucska is szenved,“ szólt az apa s parancsot adott, hogy a megsebesült kis fiunak gondját viseljék.

Nellike, mikor látta a kis fiu véres arcát és kínos fájdalmait, őszintén sajnálta saját gondatlanságát és engedetlenségét, töredelmesen beismerte bűnöségét és fogadta, jövőre igazán megjavul. Meg is tartotta szavát, mert csak az „almavirág“-ra kellett emlékeztetni s mindjárt engedelmesen megtette, amit szülei vagy tanítói mondtak.

ISTEN HOZOTT! (Lásd a 102. l.)

A GULYÁS. (Lásd a 102. l.)

SZEPEGI POMÁDÉS FERKÓ

s a

KIS VAD MÉHE.

(Képpel a czimlapon.)

„JAJ, mi zümmögés ez, jaj!
Megint környékez a baj?
Ott közelg a méhe-raj,
Ja ja ja ja jaj!”

Igy kiáltoz Ferike —
Pedig csak egy piczike
Légy nagyságu méhike
Jött közelibe!

Csak sir a kis Szepegi,
Fél, a láz is kileli;
De a méh nem árt neki,
Csak kerülgeti.

Ferkó haja pomádés!
A méh megszagolá és
Azt hívén, hogy virágméz,
Vagygyal rája néz.

Ferkó fut de a méhe
Öt lépésről lépésre
Követi, míg végtére
Haza elére.

„Jaj, a fejem pomádés!
Hol a víz, hol a kád?” És
Fejét vízbe dugá és —
Aztán szerte néz.

Elrepült már, nincsen baj!
Viztől esorog már a haj!
Nem fél, vígabb már a zaj,
Heje huja haj!

A TUKÁN VAGY BORSEVŐ.

(Képpel a 112. lapon.)

Pompás bibor és aranszínű madár
ez, mely leginkább Braziliában talál-
ható s akkora csőre van, hogy nagyobb
mint az egész feje. Szinte csodálkozik
az ember, hogy a szegény madár hogyan
birja hurczolni ezt a rettenetes cső-

rét, — hanem hát a látszat csalóka,
mert ez a csőr nem nehéz és nem is
nagyon erős és a tukán csak magfélél-
ket ehetik vele.

A tukán leginkább oly helyeken
él, hol pálmafák nőnek, mert a pálma
gyümölcsét nagyon szereti, de oly gyöngye
az ő óriási csőre, hogy a gyümölcsöt
nem bírja megrágni, hanem egészen
nyeli le és ha a gyümölcs nagyon
nagy, — ott hagyja, mert félti az ő
kedves nagy szájacskáját.

ISTEN HOZOTT!

(Képpel a 100. lapon)

ISTEN hozott, kedves fiu,
Lépj be s ne légy oly szomorú!
Bár szegény vagy, fiam, s árva:
Házam előtted kitarva.

Nem csak házam, keblem szintén;
Te is ember vagy, úgy mint én
S kinek szavát tanítom itt —
Ismered az Ur igéit?

„Engedjétek hozzám jönni
S malasztomban megfőrdönni
Mind a kedves kicsinyeket! . . .”
Vár a hit, remény s szeretet.

A G U L Y Á S.

(Képpel a 101. l.)

AZ ALFÖLDÖN gulyás ember vagyok én,
Ott születtem, ottan élek, lakom én.
Az én házam a nagy alföld siksága,
Tető gyanánt az ég hajlik reája

Fehérszörű, hosszú szarvu ökreim —
Azok az én legkedvesebb hiveim.
Morgó kutyám párját alig találom,
Ő az én legkedvesebbik barátom.

Ha a gulyám dél körül megita tám,
A szür-újjból kiveszem a kis pipám.
Árokparton a zöld fűbe ledülök
S kis pipából jó izüket füstölök.

CSEVEGÉS KHINÁRÓL.

(Képekkel a 104. 105. és 109. lapokon.)

Késős, szeles napok jártak s a kis Béla szörnyen unatkozott, mert nem szaladgálhatott kint a kertben és udvaron. Nagy volt hát öröme, mikor egyszerre belépett a nagyapa. Bélácska rögtön hozzászaladt s belekapaszkodva az öreg ur hosszú kabátjába, kiáltá:

„Kedves nagyapa! mesélj valamit!”

(Lásd a 105. lapon.)

„Nem tudok most semmit, fiacskám.”

„Dehogyan nem! Tegnap olyan szép könyvből olvasgattál nagyapó, — mi volt abban?”

„Az Khináról szól... egy ázsiai országról és népéről.”

„Hát beszélj arról, kedves nagyapa.”

„Jól van, hát figyelj. — A khinai birodalom Ázsia legnagyobb s legmiveltebb országa, mely már sok ezer esztendő óta rendezett állapotban él. A khinai ember sajátságosan csontos arcú, sárgás bőré, úgy hogy bizony alig hinnők, hogy valaha gyöngépiczi gyermek volt. Pedig hát az bizonyos, hogy a nagy emberek ott is előbb kis emberek, piros pozsgás kis gyermekek, kikben szülőiknek nagy örömük telik.

A khinai szülők igen gondosan ápolják gyermekeiket, csinosan öltöztetik (lásd a kis leányt a 109. lapon,) s jól tartják mindenféleképp. A vagyonos szülők gyermekeinek ruházata igen szép, tele

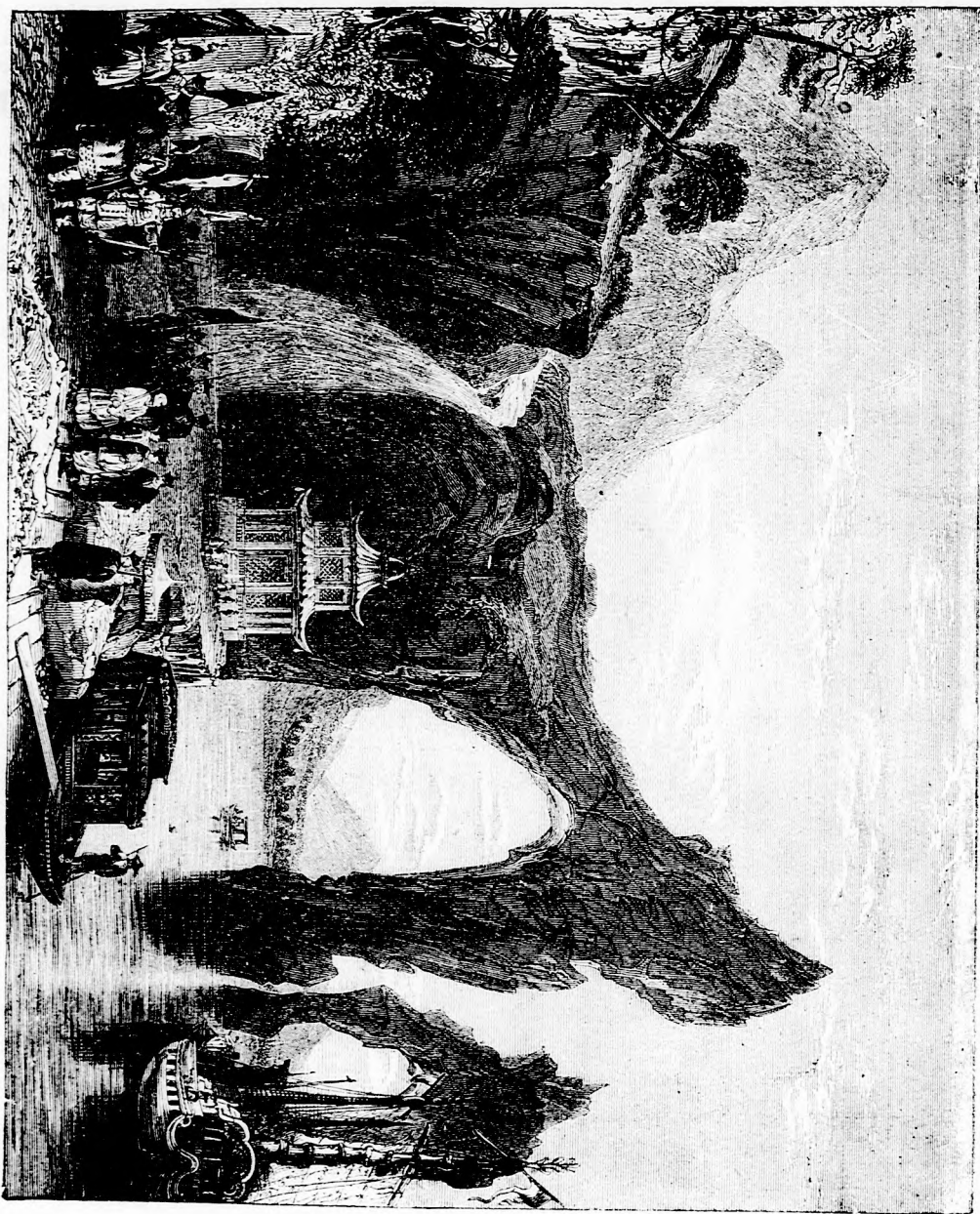
különböző czifrázattal; a díszítés közt sokszor aranyos betűk is vannak és egész mondatok is.

A khinaiak általában nagyon szeretnek mindenütt bölcs mondásokat, felírásokat alkalmazni. A házakon, ajtókon, ablakokon, sőt még az országuton az oszlopokon is mindenféle bölcs mondások olvashatók, melyekről azt hiszik, hogy távol tartják a gonoszt és áldást hoznak, e mellett pedig jóra oktatnak. Még azokon a furcsa alakú lámpásokon is, melyeket a khinai ember annyira szeret, hogy legalább egyet mindig magával hordoz, — még azokon is olvasható valami szép fölírás, ugyszintén a tányérokon. Mi persze nem értjük e jegyek jelentését s azt hisszük, hogy csak afféle ügyetlen képecskék. De a khinai ezért nagyon ostobának is tartja az idegent, ámbár sokkal udvariasabb, hogysen ezt el ne hallgatná. Mert tudnod kell ám, hogy a khinai ember nagyon udvarias és tisztességtudó, annyira, hogy szinte unalmas az ő sok czerimoniájával. Öregebb emberek irányában különösen nagy tiszteletet tanúsítanak. Ha vendég van, a házigazda aggodalmasan figyel, hogy a vendég kapjon legelőször és legjobbat mindenből, míg viszont a vendég vonakodik és csak nehezen fogadja el. Efféle tulságos udvariasságban sok időt vesztegetnek el ugyan, de bizony meg kell vallani, hogy mi európaiak is még sokat tanulhatnánk tőlök illedelem dolgában.

Ha a khinai látogatóba megy és mivelt embernek akar tekintetni, min-

denek fölött arra ügyel, hogy el ne fedje magával vinni a látogatójegyet. Ha magához hasonló rangu emberhez megy, akkor csak közönséges látogató-

jegyet visz, mely tizenkét hüvelyk hosszú és négy hüvelyk széles biborvörös papirszeletből áll; ezen fekete tintával nagy betűkben olvasható a látogató

HONG KONG KIHÍNÁBAN.

nev
kod
akk
láto

neve. Ha pedig valami ünnepélyre, lakodalomra, névnapra s efféleire megy, akkor az előbbinél tiz szerte nagyobb látogatójegyet visz, mely tizszer van

összehajtv. Az első hajtás baloldalán ez olvasható: „A te ostoba öcséd“, aztán következnek a nevek s egyéb ákombákok. E látogatójegyeket a látogatás végez-

„KEDVES NAGYAPA, MESÉLJ VALAMIT!“ (Lásd a 103. l.)

tével mindig visszaadják, — ami nagyon jó szokás, mert a khinaiak igen sok látogatást tesznek s ha mindig új meg új jegyet kellene adni, ez sok pénzbe kerülne.

Egymással kezet szorítani és kérdezősködni nem szokás; ha találkoznak az utcán, némán egybekulcsolják kezöket, meghajolnak és odább mennek.

Nagyon szeretik a tudományt és a kis fiúk hat éves koruktól fogva ugyancsak tanulnak ám. Az iskolában a fiúk nem padokban ülnek, mint nálunk, hanem ketten-ketten kis asztaloknál. Tömrdeket kell tanulniok, oly tudós munkákat is, melyekből még semmit sem érthetnek; csak azért tanulják ezeket, hogy mentül több szót tudjanak s az a legjobb tanuló, a ki legtöbb szót meg tud tartani emlékezetében.

A felnőtt tanulóknak még nehezebb a dolguk s a vizsgákat igen szigoruan veszik; a fővizsga, mely után tudósnak elismerik, kilencz napig tart s ekkor a tanulót szük kis kamrába zárják, hova senki sem mehet hozzá s hol egymagának kell megoldani a kérdéseket, melyeket elébe adnak. Az ilyen vizsga nálunk nem igen tetszenék, de Khinában még öregebb emberek is rászánják magukat, mert tudják, hogy az részesül legnagyobb tiszteletben, a ki tudósnak van elismerve.

Gyivász!

Unagy, teg mudnátok-é tejfeni ezt az ubbaj esursafágot, melyet eneobb a sokorban mukatok be kentek, kil osvasóim?

Borgó fácsi.

VAD ÉS SZELID CZICZÁK.

„NAGYAPA, kedves nagyapa!” szolt a kis Esztike, „minap ígérted, hogy ha jó leszek, egyszer majd mesélsz nekem valamit a cziczákról. Ma pedig jó voltam . . . ugy-e kedves mama?”

„Jó bizony, kis leányom!”

„No lásd, nagyapa! Most hát mesélj, kérlek!”

„No jól van, hát jöszte ide,” szolt a nagyapa s ölébe emelte a kis leányt, míg Palika kényelmesen a szőnyegre heveredett a földön. Aztán így kezdte a nagyapa elbeszélését:

A macska igen hasznos házi állat, nélküle az egerek és patkányok ugy elszaporodnának házainkban, hogy nem volna nyugodalmunk sem éjjel, sem nappal. A macska oly zajtalanul lépeget puha talpain, hogy a legélesebb hallás sem veheti észre; és erre szüksege is van, mert az egereknek igen jó fülök van. Mivel pedig az egerek leginkább csak éjjel bujnak eiő s a czicza nem gyujthat magának gyertyát, tehát gondoskodva van, hogy sötétben is lásson; a macskának olyan éles a sze-

me, hogy a sötétségben is épen olyan jól lát, mint nappal.

Karmai rendkívül élesek és sajátságosan vannak alkotva; minden körme külön tokban van, melyből tetszése szerint kinyújtja, vagy behuzza, mint valami kardot; farka pedig hosszú és mindig mozog, mutatva, jó vagy rossz kedvben van-e czicza koma.

A macska nemcsak nyávogni tud, hanem ordítani és köpködni is, aztán meg mint a szopós gyermek sirni, mint azt főleg éjelenként hallhatni, mikor a háztetőkön kergetőznek és verekesznek.

Ezelőtt háromszáz esztendővel egy hatalmas király bevonulását tartván egy városba, tiszteletére többek közt egy hangszert is készítettek, mely körülbelől olyan volt, mint a teplomokban az orgona. De az orgonasípok helyett kis szekrények valának alkalmazva, oly kicsinyek, hogy csak épen egy-egy macska fért el mindegyikben. A macskák farkára zsinór volt kötve, a zsinor pedig a hangszer födelén át volt huzva s egy odalánczolt medve nyakához kötve. Amint a medve nyugtalanul ide-oda mozgott, mindig megrántotta a zsinort s ezzel valamennyi macska farkát és a szegény cziczák rettenetes nyávogásba és vinyogásba törtek ki. Ez volt a legfurcsább orgona a világon.

Hajdanában nem volt olyan sok macska, mint most s azért nagyon drága jószágoknak is tekintetett. Egy fejdelem rendeletet is bocsátott ki, mely megszabta a macskák árát; olyan macska, mely már fogott egeret, kétszeres áron kelt el; az ujszülött kis cziczák ára

egy fillér volt, — ami a régi időkben nem volt olyan kevés pénz, mint most.

A macska általában ravasz, gazdájához nem igen simuló és háládatlan állat; de vannak mégis példák az ellenkezőről is.

Egy ur kapott egy piczike kis nyulat, mely alig egy-két napos volt, úgy hogy kanállal kellett a tejet szájába önteni. Egy napon azonban a nyulacska eltűnt s hiába keresték, — sehol, semmi nyoma sem volt és mindenki azt hitte, hogy a kutyák vagy a macskák megették. Hanem egy este az ur a kertben sétálván, látja az öreg czirmos cziczát az uton sétálni, utána pedig egy hosszú füles furcsa kis állat ballag, — megnézi, hát gondoljátok csak, mi volt: a kis nyulacska, mely kedélyesen ment az öreg macska után a csürbe s ott a fűszekbe, hol három apró cziczája volt az öregnek. A nyulacska odafeküdt a kis cziczákhoz s együtt aludtak, mint jó testvérek.

Másik érdekes esetről is tudok; egy kis fiu egy kis macskát gondosan ápolt és nevelt s a czicza annyira ragaszkodott kis gazdájához, hogy szüntelen mellette volt, csak néha-néha ment el egerészni, de mihelyt fogott egeret, rögtön vitte a fiuhoz és letette előtte. Azonban a fiu nem sokára megbetegedett és meghalt. A czicza nem akart távozni a beteg ágyától, úgy hogy erővel kellett elvinni s a másik szobába becsukni. Hanem a czicza az ablakon át kiszabadult, épen mikor a temetőbe vitték a koporsót; utána ment, de per-

sze senki sem törődött ekkor a hátul ballagó kis cziczával. Csak néhány nap mulva tűnt föl, hogy a macska a temetés óta nem látható; egyik nap mult a másik után, s végre több mint két hét mulva egyszer besompolygott a cizca, sovány,

borzasan,

egészen kiéhezve. Ekkor éjjel otthon maradt, de másnap ebéd után ismét eltűnt, senki sem tudta, hová. Néhány nap mulva ismét előjött, aztán ismét eltűnt és így tett még néhányszor, míg egyszer végre megjelent, hova megy: egyenesen a temetőbe

ment s ott elhunyt kis gazdája sírjára feküdt

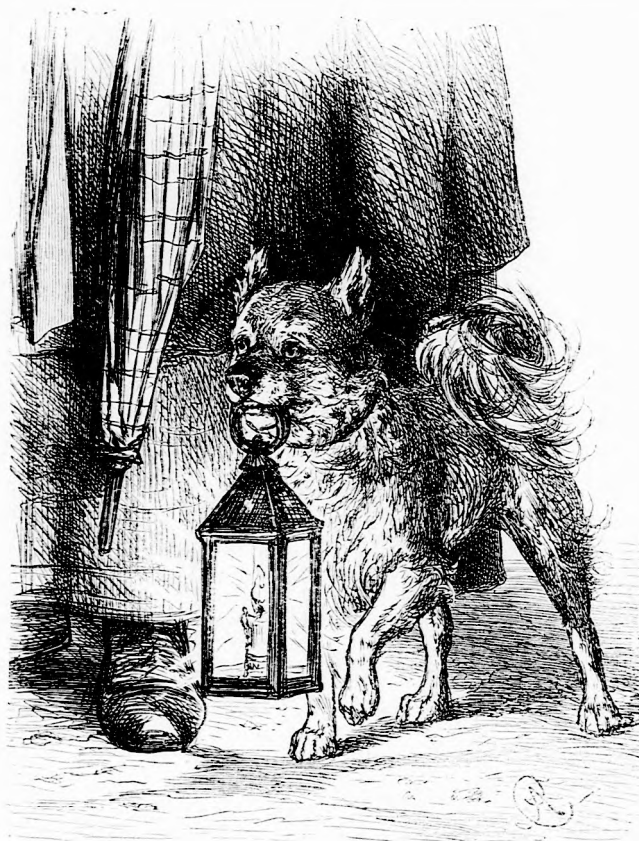
Hába akarták aztán a szegény cziczát otthon tartani; mindig kiszökött a temetőbe s csak téli időben, midőn nagyon kegyetlen hideg volt, maradt otthon a meleg szobában.

Furcsa, hogy a mi kis házi macs-

kánk a hatalmas állatkirálynak, az oroszlánnak, rokona, — persze csak távoli rokona, hanem mégis az, épen úgy mint a tigris, párducz, jaguár stb.

De vannak kevésbbé szelíd cizcák is, — az erdőkben élő vadmac-

kák. Különösen sok vadmacska él az amerikai őserdőkben; ezek vakmerő, kegyetlen és veszedelmes állatok, melyektől még a legbátrabb vadász-kutya is megijed. A vadmacska nyulakat, sőt juhokat is megtámad, ha alkalma nyílik rá. Fészket odvas fákból készíti, hol senki sem férhet hozzá kicsinyeihez. Bőrét a vadászok nagy-

A KIS LÁMPÁSHORDOZÓ. (Lásd a III. l.)

ra becsülik, mert szép és drága prém ad.

TALÁNY.

Tetőtől talpig csak ann it ér,
Mint talptól tetőig a kürtös vezér.

A JÓSZIVŰ PÉTER
és a
SZIVTELEN JÁNOS.

— Mese. —

VOLT hol nem volt volt egyszer egy öreg ember és annak egy fia, kit Péternek hívtak. Az öreg em-

ber egyszer nagyon beteg lett és meghalt. Halála után fiának Péternek egy jó darab földet és egy pár ökröt hagyott.

Péter nagyon busult apja halála fölött, bujában nem tudott hová lenni. Kapta magát, a két ökröt kihajtja a mezőre legelészni, maga pedig ledőlt a zöld füre heverészni, rágyujtott makra pipájára, a bütökös botját maga mellé tette és elkezdett gondolkozni. Eszébe ju-

tott, hogy a szomszédjuk fia, János, el akar menni vándorolni, s épen ebben a perczen ütést érezett hátán. Hátra tekintett s mit lát: szomszédjuk fiát, Jánost. Egymást köszöntvén mondá János Péternek:

„Hallod-e, nem jönnél velem vándorolni?”

„Biz én elmennék, csak hogy nem tudom, mit csináljak földemmel és két ökrömmel?”

„Add el,” mondja János Péternek.

Ugy is tett, eladta földjét és két ökrét jó pénzért s a pénzt zsebébe dugta és elindult Jánossal vándorolni.

Mentek mendegéltek heted-hét or-

szágon is tul. Utazásuk alatt folytonos beszélgetésbe levén merülve, egyszer csak azon vettek észre magukat, hogy egy nagy rengeteg erdőbe értek s ott esteledtek; mit volt mit tenni, az éjjelt ott töltötték. Reggel midőn fölébredtek, tovább mentek. Utjukban egy szegény emberrel találkoztak, ki az utfélen alalmazásért könnyörgött. Péter, kinek jó szive volt, megszánta a szegény embert

KHINAI LEÁNY. (Lásd a 103. l.)

és szívesen nyújta neki egy darab kenyeret és hozzá néhány krajczárt is. János azonban inkább tovább ment, mintsem a szegény embert valamivel segítette volna.

Ekkor a szegény ember így szólott Péterhez:

„Minthogy te hozzám oly szives

voltál, kenyeret és pénzt adtál, én sem hagylak jutalmazás nélkül.“

Ekkor a szegény ember Péternek olyan pénzes erszényt adott, a melyből a pénz sohasem fogy ki, a minek Péter persze nagyon megörült és meg is köszönte. Megint tovább mentek és újra egy szegény emberrel találkoztak, ki alamizsnáért könyörgött. Péter ennek is jó szívvvel nyújtott kenyeret és egypár fillért. János most is tovább ment, Péternek pedig a szegény ember ezt mondta:

„Mínthogy te oly jó és szives voltál irányomban, én sem hagylak jutalmazás nélkül s ime, oly kenyeret adok neked, a mely sohasem fogy el.“

Ujra tovább mentek és ismét egy alamizsnáért könyörgő szegény emberrel találkoztak, kinek Péter odanyújtá utolsó falat kenyerét és néhány fillért. János itt is tovább ment. Ekkor ez a szegény ember is így szólt Péterhez:

„Mínthogy te oly jó és szives voltál hozzám, hogy utolsó falat kenyeredet is, egypár fillérrel megtoldva nekem adtad, én sem hagylak jutalmazás nélkül. Ime, adok egy oly almát, melyet ha kettévágysz, egy királykisasszony fog belőle kiugrani, a ki a te feleséged lesz. Utitársadnak Jánosnak is ime itt van egy pénzes erszény, s egy kenyér, melyeket más két tündér - testvérem adott nekem, hogy azt neki odaadjam; ezt az almát meg én adom

társadnak, ki irántunk oly szívtelen és roszlelkű volt.“

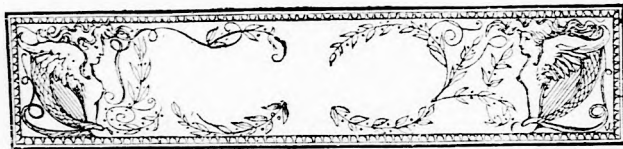
Péter odavitte társának az ajándékot és János nagymohón bontá ki a pénzes erszényt. Nagy csudálkozására azonban mit lát benne? Egy csomó apró lapos követ; azután megszelé a kenyeret, mely belül tiszta hamu volt; végre pedig kettévágta az almát, — ez pedig belül csupa féreg volt. Most vette észre magát János, hogy ezek mind az ő szívtelenségének jutalmai. Végre így szólott Péter az ő utitársához, Jánoshoz:

„Mínthogy nekem már van olyan pénzes zacskóm, mely sohasem fogy ki, oly kenyerem, mely sohasem fogy el és királyleányból lett feleségem, — tehát hála Istennek boldog és gazdag is vagyok, te se busulj, János; az igaz, hogy kissé megszegyénítettek részvétlenségédért, de ha tanulsz belőle, hasznát veheted. Most pedig maradj nálam, én szívesen megosztom veled vagyonomat.“

János könyes szemekkel köszönte meg barátja jószágát, de nem fogadta el; elhatározta, hogy tovább vándorol. Érzékenyen vettek bucsut egymástól. János elment a nagy világba s máig sem lehet tudni, mi lett belőle, — Péter pedig háza felé vette útját, és elégülten tán máig is él, ha meg nem halt.

Irta **Kerekes Béla,**

a „Kis Lap“ hü olvasója, 11. éves.

A KIS LÁMPÁSHORDOZÓ

(Képpel a 108. l.)

EJNYE, ügyes Morgácsa!
Az öreg jó Borbála,
Nagy éjjeli lámpása
Hogy illik a szájába!

Egy cselédnél többet ér,
Fejelés-csizmát se kér;
Egy darabka rozskenyér,
Ami érte jár, a bér.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „Kis Lap“ VII. kötetének 4. számában közölt találos mesék megfejtése:

1. Pók. **2. Gabona, melyből liszt, aztán kenyér lesz.** **3. Az ember, ki mint gyermek négy-kézláb csuszik, mint felnőtt két lábon, s mint öreg mankón jár.** **4. A hol tudottal irnak.**

Helyesen megfejtették: Heverla Gábor (a 2. hiján), b. Kaldrovits Geiza (a 2. hij.), Kohn Gizella és Béla (az 1. 2. és 4. hij.) Frank Endre, Kispál Mihály, Ernuszt Ilka (a 2. h.), Rapensberger Endre (a 4. h.), Kohn Lina (az 1. h.), Fischer Etelka (az 1. h.), Allein Tirza (a 2. 3. h.), Szathmári Irén, Nagy Sándor, Szápáry György (a 2. h.), Bossányi Elemér (a 2. 4. h.), Ráth Jenő (a 4. h.)

A „Kis Lap“ VII. kötetének 5. számában közölt szótalány megfejtése.

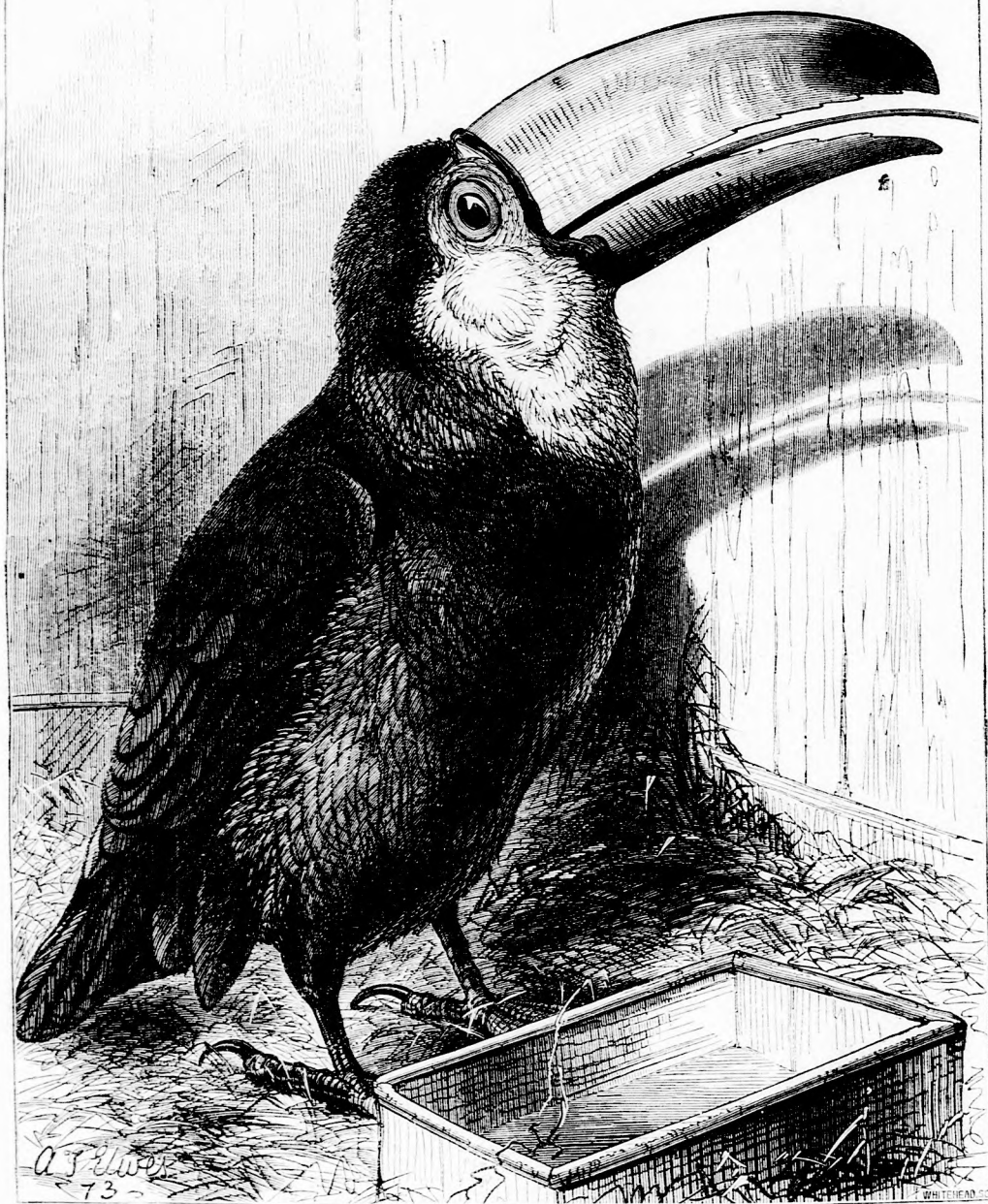
„Átmos.“

Helyesen megfejtették: Ernuszt Ilka, Papp István, Kőszeghy Gyula, Stern Lajos, Okrutzky István, Stéger Leontine és Mariska, Hirschler Henrik, Wallfisch Janka, Döry Jolánka, Csontos Laci, Deutsch Berta, Bakay Mariska, Kemény Árpád, Kohn Béla, Kracsák Blanka, Rácz Béla, Veisz Mari és Pista, Wollak Izabella, Janka és Adél, Seligmán Aladár, Török Andor, Bús Barnabás Kohn Lina, Eislitzer Sándor, Marzsós Margit, Szervánszky Ida, Máj Ilka, Gerzanits Gyula, Nagy Sándor, Takács Rózsa, Márkus Sándor, Boronkay Dezső, Lengyel Gábor, Lang Irma, Juszth József, Scholder Hugo, Mártonffy Imre, Lovich Aranka, Dávidovits Mihály, Ránkl Zsigmond, Alpáry Gerő, Tóth Elek, Fogarassy Tilda, Ányos Terka, Szurtics Emília, Faragó Dénes, Hanikirs Hugo (s nem megfordiva)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Lovich Aranka. Igyekezni fogok kérdésednek eleget tenni. De természetesen — cserébe! — **Hám Antal és Béres Albert.** Az ügyes talányokból válogatva fogok közölni. Köszönöm! — **Peőcz Erzsike és Margit.** Örülök, hogy kis

szivetekbe akkora lelkesedés fér s hogy azon pénzt melyet kedves jó apától kaptatok, mint mondtatok. „hitvány játékszerre“, oly szép eszmének szenteltek. A 2 főt át is adtam a Petőfi-ház megvételére körül fáradozó bizottságnak. Éljetek! — **Pécs, M.** Ily kényelmesen nem szokták az efélet szerkeszteni. Értékének fele részét a gondos verselés adja meg. S aztán nem tart ön attól, hogy az 1-ső számúnak 1. 2. 3. 4. betűi által némileg ki van hiva a gyermek firtató elméje, mely ez esetben ugyancsak rut eredményre vezetne. — **Nagy Sándor.** Sok „legedesebb“ van a világon. Hogy az álom is az, elismerem; de hogy p. a méz is az, ismerd el te. Már most hogyan jussanak talányod nyitjára kis társaid, ha mind egyiknek más-más a gúztusa? — **Feldenblüh Janka.** A küldeménynek csak 3 ik pontja válik be s ezt idővel közlöm is. Az 1-ső nem elég világos, mert a pont feketik is, ha úgy akarja s mégszem változik meg. A 2-ik meg nagyon ismeretes. Gyönyörű írásod azonban föltétlen dicséretre érdemes. — **Bartalis Anna.** Hogyan is gondolhatsz olyat, hogy oly rosz embernek mint az az undok rabló és gyilkos (R. S.), ki annyi ártatlan embert ölt meg vagy juttatott koldusbotra, még csak nevét is emlited? Sőt még „hiresnek“ is nevezéd! Hunyady János, Rákóczy Ferencz is csak hirosek — már pedig ezekhez, ugy-é bár távolról sem akartad hasonlítani azon megvetésre érdemes bűnöst? — **Lázár Árpád.** Mindakét kérdésre, fájdalom, kedvezőtlen választ kell adnom. A „Kis Lap“ 1. és 2. kötete teljesen elfogyott, ama kézirat pedig nem érkezett meg. — **Máj Ilka.** Ha levelet írsz, ne siess. Tökéletesen írásod csak annál jobban romlik a gyorsaság által. Szép betűt vetni nem mindenkinek adatott, de telhetőleg gondosan írni kötelesség. Csókollak! — **Szervánszky Ida.** Mily kár lett volna csinos kéziratodat megvonni tőlem! — **Wallfisch Janka.** A szép írást szeretem; de a cifra betű fölösleges. Idővel minden esetre sokra viheted a kaligrafiát. — **Frank Endre.** Igen ügyes. — **Korponay Oszkár.** A nyeret megrendeltem számodra s a gyárnok maga fogja azt elküldeni. Boldog lovaglást! A kis „Mokányt“ ne zavard meg, kelletén túl! — **Stern Lajos.** Levelet nem szokás beporozni, kis barátom. Az itatós papiros mire való? Különben $\frac{1}{2}$ perc alatt magától is megszárad, ha csak vastagot nem fog a toll. — **Fischer Etelka.** A nem helyes megfejtés nem hiba s biz azért senkin sem kaczag az ember. De még a rosz helyesíráson sem. Nem ártana, ha leveledet náladnál tapasztaltabb tollnak adnád oda kijavítás végett; így tanulod meg legalaposabban a helyesírást, melyet hogy tökéletesen birj, kis lánytól nem is kívánhatok még. Ez nem csak neked szól. A kis Leonának pedig azt kívánom, hogy kedvencz játéka, a lapdázás, váljék egészségére.

A TUKÁN VAGY BORSEVŐ. (Lásd a 102. l.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
 Nyomtatott **Deutsch testvérek** könyv- és könyvnyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
 Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.